

Sygn. akt IV U 74/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lutego 2018 r.

Sąd Rejonowy w O., IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Barbara Kokoryn
Protokolant:	st. sekr. sądowy Danuta Zakrzewska

po rozpoznaniu w dniu 14 lutego 2018 r. w O.

sprawy E. K.

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi Do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

na skutek odwołania E. K.

od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu Do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności

z dnia 13 grudnia 2016 nr(...)

oddala odwołanie

sygn. akt. IVU 74/17

UZASADNIENIE

Orzeczeniem Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności przy Wojewodzie (...) w E. z dnia 13 grudnia 2016r. zaliczono E. K. do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności z powodu schorzeń oznaczonych symbolem 07-S, 05-R i 10-N na stałe.

Z powyższym orzeczeniem nie zgodził się odwołujący wnosząc o zaliczenie go do znacznego stopnia niepełnosprawności oraz przyznanie karty parkingowej z powodu znacznie ograniczonej możliwości poruszania się, wskazując, że tylko przy symbolach 05-R i 10-N oraz 04-O, karta parkingowa jest przyznawana.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

E. K. jest osobą niepełnosprawną w stopniu umiarkowanym z powodu schorzenia oznaczonego symbolami 07-S, 05-R i 10-N na stałe.

Schorzenia które czynią go niepełnosprawnym w tym stopniu, to dolegliwości bólowe kręgosłupa szyjnego L-S bez objawów uszkodzenia ogniskowego OUN, uszkodzenie prawego nerwu strzałkowego, choroba niedokrwienna serca

oraz borelioza. (dowód: historia choroby dokumentacja medyczna -k. 11-69, opinie biegłych k. 73-75, 83-87, 101-104, dokumenty w aktach sprawy WZON O/E. (...))

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd dał wiarę przedłożonym dokumentom, gdyż żadna ze stron nie kwestionowała ich prawdziwości.

Zakres sporu pomiędzy stronami sprowadzał się do ustalenia - czy odwołujący jest niepełnosprawny w stopniu umiarkowanym czy znacznym oraz czy ma znaczne ograniczenie możliwości samodzielnego poruszania się.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. Nr 123 poz. 776 z późn. zm.) do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu: niezdolną do pracy lub zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych, zaś do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji.

Zgodnie z art. 4 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. Nr 123 poz. 776 z późn. zm.) do **umiarkowanego** stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu niezdolną do pracy lub zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych, zaś do **znacznego** stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę o naruszonej sprawności organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji.

Zgodnie z § 32 ust. 4 rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (Dz. U. Nr. 139, poz. 1328 z późn. zm., obecnie j.t. Dz.U. z 2015r., poz. 1110) ustanowiona została zasada, że orzeczenie może zawierać nie więcej niż 3 symbole schorzeń, które w porównywalnym stopniu wpływają na zaburzenie funkcji organizmu. Zatem odwołujący może mieć ustalany odrębny stopień niepełnosprawności oraz odrębny katalog wskazań do ulg i uprawnień dla różnych schorzeń objętych maksymalnie trzema symbolami opisanymi w ust. 2 tego przepisu, tak, aby zostały opisane w sposób możliwie najdokładniejszy zaburzenia powodujące niepełnosprawność odwołującego i przysługujące mu z tego tytułu uprawnienia. Zatem w świetle dokumentacji medycznej brak jest podstaw do stwierdzenia, że odwołujący jest niepełnosprawny z powodu schorzeń okulistycznych, a inne symbole dotyczą schorzeń które wpływają na zaburzenia funkcji organizmu w porównywalnym stopniu, w stopniu umiarkowanym. Biegli we wszystkich opiniach wskazali, że przysługuje odwołującemu ten właśnie stopień umiarkowany.

Przypominając, że artykuł 6 b ust. 3 pkt 9 ustawy z dnia 27.08.1997r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz.U. z 2011r., nr 127, poz. 721, z późn. zm.) określa warunki spełniania przez osobę niepełnosprawną przesłanek określonych w art. 8 ust. 3a pkt 1 i 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r. poz. 1137, z późn. zm.), należy podkreślić, że w przypadku osób niepełnosprawnych zaliczonych do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności spełnienie wymienionych przesłanek może zostać stwierdzone jedynie w przypadku ustalenia przyczyny niepełnosprawności oznaczonej symbolem 04-O (choroby narządu wzroku), 05-R (upośledzenie narządu ruchu) lub 10-N (choroba neurologiczna). Bezsprzeczne było, że odwołujący cierpi na choroby z symbolu 05-R i 10-N.

Na podstawie wydanego przez zespół orzekania, m.in. orzeczenia o stopniu niepełnosprawności i orzeczenia o wskazaniach do ulg i uprawnień wraz za wskazaniem rodzaju niepełnosprawności, o których mowa w art. 6b ust. 3 pkt 9 ustawy, karta parkingowa jest wydawana na podstawie art. 8 ust 5 c ustawy z dnia 20.06.1997r. prawo o ruchu

drogowym na okres nie dłuższy niż 5 lat. Dotychczasowe karty parkingowe zachowały ważność do czerwca 2014r. Od dnia 01.07.2014r. ponownie oceniane są uprawnienia poszczególnych niepełnosprawnych w tym zakresie.

Przepis art. 8 ust. 3a cyt. ustawy wskazuje, że kartę parkingową wydaje się osobie niepełnosprawnej zaliczonej do znacznego albo umiarkowanego stopnia niepełnosprawności mającej znaczenie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się. Przepis ten powinien być wykładany jednocześnie z § 5 ust 2 w zw. z § 30 i 32 ust. 1 pkt 5 rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15.07.2003r., w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (Dz.U. nr 139, poz. 1328, z późn. zm.- jt. z 2015r., poz.1110), które wskazują, że zmiany pourazowe są oceniane w zależności od stopnia uszkodzenia i możliwości kompensacji podczas samodzielnego poruszania się i przemieszczania.

W świetle zebranego materiału dowodowego należy stwierdzić, że odwołujący nie spełnia przesłanki z art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 20.06.1997r. prawo o ruchu drogowym. Biegły ortopeda wskazał, że chód odwołującego jest brodzący z opadaniem stopy, jak przy porażeniu nerwu strzałkowego, stanie na palcach możliwe na pięcie lewej możliwe, a na prawej nie z powodu tego porażenia. Kończyny górne o prawidłowym zarysie, odwodach i długościach oraz zakresie ruchów, kręgosłup o splyconych lordozach C i L/S prawidłowym napięciu mięśniowym, zakresie ruchów i objawie szczytowym ujemnym(-), FBA – 5cm objawy rozciągowe ujemne, a w zakresie stawów prawidłowo ruchome, niewielki zanik mięśniowy podudzia prawego.

Biegły ortopeda zgodził się ze stanowiskiem WZON, że choroba nie uniemożliwiają ani nie ogranicza odwołującemu samodzielnego poruszania się w stopniu znacznym.

Podczas rozstrzygania Sąd oparł się na treści opinii, gdyż badania i analizy stanu zdrowia odwołującego wprost wskazują na wysnute przez biegłych wnioski. Sąd nie dysponuje wiadomościami specjalnymi, które posiadają biegli. Zgodnie zaś z utrwalonym w tej mierze poglądem Sądu Najwyższego - opinie biegłych lekarzy mogą być oceniane przez Sąd wyłącznie przez pryzmat ich zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego oraz wiedzy powszechnej, wystarczające dla uznania bądź nie uznania opinii biegłego za przekonywującą (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 2005 r., II CK 572/04, Lex nr 151656).

Opinie są precyzyjne i wyczerpująco analizują przedstawione zagadnienie, Są skonstruowane logicznie i spójnie. Opinie są pełne oraz jasne, gdyż zawierają logiczne uzasadnienie wniosków końcowych. Odwołujący nie składał zastrzeżeń do opinii.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, iż brak jest podstaw do zmiany zaskarżonej decyzji i w oparciu o treść art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. odwołanie oddalił.

SSR Barbara Kokoryn